

Posudek vedoucího bakalářské práce

Lukáš Pokorný

Bakalářská práce:

Velká vichřice na Pardubicku v roce 1929. Katastrofa v zrcadle dobových pramenů

Z výsledku práce Lukáše Pokorného mám nakonec radost a pocit, že přinesla žádaný efekt ospravedlňující dlouhodobou studentovu trýzeň: totiž že pokud se ponoříme hlouběji do badatelského tématu, najdeme v historické práci až kreativní prostor. Výpověď pramenů o minulosti splétáme do ucelenějšího obrazu, používáme k tomu práci s textem, odkazovým aparátem na teoretická díla našich kolegů a jsme schopni volbou slovních spojení až imaginativních obrátů. To vše, a jistě mnohem víc, je historická badatelská činnost. Tento prožitek nám může přinést potřebnou sebedůvěru pro naši další životní dráhu – spojenou pak například s paměťovými institucemi.

Cílem práce bylo především shromáždit co nejvíce dobových informací – novinových zpráv, kronikářských zápisů a úředních spisů –, které se týkají velké přírodní pohromy v roce 1929, kdy orkán poničil na Pardubicku, ale i v jiných regionech, řadu staveb a způsobil rozsáhlé škody na ovocných stromech, solitérních i lesních porostech. Měl však i tragické následky na zdraví a životech obyvatel. Myslím, že se autorovi podařilo tyto často emotivní záznamy zasadit do celkového obrazu katastrofy i seskupit je do dílčích tematických kapitol a vytvořit tak poměrně plastický obraz zkázy, ale i širšího kontextu – zcela abnormálních klimatických poměrů tohoto roku a také následného „stavu“, tedy reakcí municipalit, pojišťoven, novinářů a politických stran.

Slabina výsledné práce spočívá především v rovině stylistické – autor měl daleko více času věnovat pilování formulací a především v těch pasážích, které shrnují názory historiků a specialistů, měl udržet vnitřní logiku argumentací. Při čtení textu se tak stává, že čtenáři jakoby chybějí části odstavců vysvětlující či propojující jednotlivé myšlenky. Zkratkovitost přednesených názorů tak působí nedůvěryhodně, i když věřím, že jde spíše o stylistickou neohrabanost a že autor obsah studií a knih zná a rozumí jim správně.

Tento hendikep je nejvíce zřejmý v první části práce, kde je shromážděn materiál ilustrující interdisciplinární pole tématu. V tomto ohledu lze doporučit, že v případě publikace práce by stálo za to tyto pasáže výrazněji editovat, doplnit a stylisticky učesat.

Ve druhé části, ve které je již pracováno s dobovými prameny, leží jádro výpovědi práce. I když se často jedná o krátké komentáře k jednotlivým tématům, síla výpovědi je velká a čtenáře překvapí, jak událost působila na volbu výpovědí účastníků – míra dystopického zážitku se odrazila v barvitých a emotivních vyjádřeních, hyperbolách, ale i grotesce.

Práce obsahuje řadu obtížně akceptovatelných osobních narativních vsuvek, publicistických vyjádření i přemíru řečnických otázek. I když chápu autorovu vůli vytvořit čtivý text namísto „suché“ vědecké práce, jejich vynechání či výrazné omezení by bylo určitě ku prospěchu věci. Opět to spadá do oblasti stylistické a editorské práce s textem, kde bych v roli vedoucího práce mohl působit pozitivním směrem, pokud by však k tomu zbyl před odevzdáním potřebný časový prostor.

Vzhledem k uvedenému doporučuji práci k obhajobě a hodnotím známkou **C**.

12. 1. 2025

MgA. František R. Václavík, vedoucí práce